

Obsah

Předmluva	9
Úvod do obedience	10
Co je k obedience potřeba?	18
Teorie učení	24
Trénink obedience	33
Ovladatelnost na dálku	48
Odložení	59
Chůze u nohy	65
Odložení za pochodu	75
Přivolání	79
Vysílání do čtverce	87
Aportování	95
Aport přes překážku	105
Identifikace předmětu	111
Soutěže obedience	116

Předmluva

Obedience je v České republice nový, velmi rychle se rozvíjející kynologický sport, který láká stále více lidí. Noví zájemci však narážejí na problémy s nedostatkem cvičišť, ale i na nedostatek instruktorů, kteří se sportem obedience zabývají. K informacím se tedy dostávají velmi obtížně a často jim nezbývá, než se snažit buď tréninkové postupy vymýšlet metodou pokusu a omylu, nebo se tohoto sportu rovnou vzdají. Rozhodla jsem se proto napsat knížku, kde se pokusím začátečníky seznámit s tím, co to vlastně obedience je, jak trénovat a připravit se na závody. Neberte tuto knížku jako návod k tomu, jak vycvičit z vašeho psa mistra světa. Jedná se spíše o soubor rad a tipů, které vám mohou v tréninku pomoci. Nezapomínejte, že každý pes je individualita a vyžaduje specifický přístup. Metoda, která zabere na jednoho psa perfektně, nemusí u toho vašeho vůbec fungovat. Obedience je o přemýšlení nad tím, jak naučit právě vašeho psa vykonávat daný cvik co nejrychleji, nejpřesněji a nejradostněji. Nezapomínejte, že o zábavu jde především. Nikdy nedovolte, aby byl pro vás úspěch na soutěži více, než vztah s vaším psem. Neberte obedience příliš vážně 😊.

Úvod do obedience

Většina návštěvníků světové výstavy psů je ohromena, zavítá-li do haly, kde právě probíhá mistrovství světa v obedience. Vidí zde pejsky, kteří chodí na centimetr přesně u nohy svého pána, nespouští z něj oči a při tom celou dobu vrtí ocasem. Vidí, jak na takřka neslyšný povel vyběhne pes k 10 metrů vzdálenému kuželu a tam se na pokyn pána okamžitě zastaví a soustředěně čeká na další instrukce. Vidí psa, který se obrovskou rychlostí řítí k psovodovi na druhém konci haly, ale na jediné gesto okamžitě zalehne. Nebo může divák přijít ve chvíli, kdy je na koberci usazeno v jedné řadě šest psů. Strnule sedí a čekají na návrat svých pánů, kteří jsou schovaní v úkrytu. Současně vládne v soutěžní hale neustále hluk, okolo závodního prostoru pobíhají psi, křičí děti a všude voní jídlo, psi na place to ale nechává naprosto chladnými. Plně se soustředí na svůj

výkon. To je obedience ve své vrcholové podobě. Přihlízející si asi řekne, že takového výkonu nemůže nikdy se svým Alíkem dosáhnout. Začne se ale možná o sport zajímat a navštíví první seminář, kde zjistí, že jeho Alík s pěti zkouškami z poslušnosti neumí ani „sedni“ a „k noze“. Navíc je trochu zmaten z toho, jak dokážou ostatní účastníci semináře hodiny diskutovat o tom, jak naučit psa lehat, když 30 let se to prostě učí tak, že škusne vodítkem k zemi. Pomalu však zjišťuje, jak Alíka motivovat, aby vesele řapal vedle nohy, co že to je ten „klikr“, a časem vyrazí na první závody. Tak nějak jsem se k obedience dostala i já.

Co je to obedience?

V překladu do češtiny znamená slovo „obedience“ poslušnost. Mnozí z vás se jistě setkali s tzv. základní poslušností, kterou by si měl každý pes projít, aby se stal příjemným společníkem svého pána. Možná také znáte poslušnost jako jednu z disciplín sportovní kynologie. Obedience je ovšem samostatný kynologický sport, který se velmi liší od tradičního pojetí poslušnosti, a je i mnohem obtížnější. Bývá často označována jako „vysoká škola poslušnosti“ nebo „tak trochu jiná poslušnost“.

Soutěžící se snaží se svým psím kamarádem předvést co nejdokonaleji 10 cviků, jejichž podoba je přesně popsána ve zkušebním řádu. Aby tým dosáhl nejvyššího bodového ohodnocení, musí pes pracovat co nejrychleji, nejpřesněji a hlavně radostně. Obedience klade na první místo pozitivní vztah mezi člověkem a psem, což by mělo být z výkonu patrné. Aby pes pracoval vesele, používá se při tréninku pozitivní motivace, hračky a pamlsky.

Soutěží se ve čtyřech třídách podle obtížnosti – OB-Z, OB1, OB2, OB3, přičemž pravidla jsou mezinárodní a podle OB3 se soutěží i na MS.

Cviky, které má tým předvést:

- 1) Odložení ve skupině psů vsedě
- 2) Odložení ve skupině psů vleže
- 3) Chůze u nohy
- 4) Odložení za pochodu
- 5) Přivolání

OBEDIENCE

- 6) Vysílání psa do čtverce
- 7) Aportování
- 8) Aport přes překážku
- 9) Identifikace předmětu psovoda
- 10) Ovladatelnost na dálku

Každá třída obsahuje těchto deset cviků, avšak podle stupně třídy se liší v obtížnosti. Například u cviku aportování ve třídě OB1 se chce, aby pes přinesl odhozenou činku. Ve třídě OB3 se ale požaduje, aby nejprve běžel k deset metrů vzdálenému kuželu, kde se zastaví a na povel psovoda přinese jednu ze tří činek, co leží o deset metrů dál.

Cviky jsou vymyšleny tak, aby kompletně prověřily schopnosti psa. Zjišťuje se pozornost, schopnost v klidu setrvat na jednom místě v přítomnosti jiných psů, rychlost reakce na povel, schopnost pracovat i ve značné vzdálenosti od psovoda, schopnost pracovat čichem, či třeba schopnost přejít co nejrychleji ze vzruchu do útlumu. To všechno dává rozhodčímu i divákům celkem dobrý obrázek o vyrovnanosti a povaze psa.

Obedience – nejenom poslušnost

Označení „poslušnost“ mnoho lidí odradí už z principu. V komunitě pejskařů pořád jaksi vládne představa, že poslušnost je cosi nezáživného a nudného, právě proto, že je nutné, aby to pes uměl. Na některých cvičácích se dodnes setkáme s drilováním povelů v řadě, kde takový výcvik psy nebaví a výcvikáři nemají čas přistupovat ke každému týmu jednotlivě. V tomto srovnání obedience „klasickou“ poslušností není. Cviky, které se v obedienci pilují do dokonalosti, v jejich *dokonalé* podobě nejspíše v praktickém životě příliš neupotřebíte.

Aby se vám povedlo naučit psa obedienci a připravit jej dobře na závody, nevystačíte si pouze s poslušností. Budete potřebovat nadšení psa do práce a rychlost, kterou můžete budovat společnými hrami, přetahováním, házením frisbee apod. Na pilování detailů některých cviků si zase nemusíte vystačit s „osvědčenými“ postupy, a sáhnete tedy po klikru a budete psa učit pomocí shapingu aktivně myslet a řešit problém. Chci tím říct, že obedienci není žádná nudná poslušnost, ale moderní sport, jehož krása je v hledání cest, jak právě vašeho psa naučit to či ono. Když si zajdete na některý obedienci seminář či trénink, je velmi pravděpodobné, že uvidíte účastníky cvičit věci, které s podobou cviků zdánlivě vůbec nesouvisí. Většina úspěšných trenérů obedienci totiž cvik v podobě, jaká je na závodech, cvičí zřídka. Mnohem častěji věnují pozornost dílčím částem cviků a konečně i vymyšlení způsobů, jak výcvik co nejvíce zpestřit a udělat pro psa zábavnějším. V tom bych viděla jeden z hlavních rozdílů mezi obediencí a tzv. „klasickou poslušností“.

Něco málo z historie

Obedience má své kořeny ve Velké Británii jako jedna z doprovodných soutěží na světoznámé prestižní výstavě Cruft's. Postupně se patronátu ujala mezinárodní kynologická federace FCI a v současnosti se zároveň se světovou výstavou psů každoročně koná i mistrovství světa v obedienci. Nejlepší základnu závodníků mají skandinávské země, jež se pravidelně umisťují na předních příčkách evropských soutěží.

OBEDIENCE

Oproti zahraničí, kde má obedience dlouhou historii, je v ČR velmi mladým sportem. K založení klubu Obedience CZ došlo teprve v roce 2007. První předsedkyní byla Kristýna Másilková, které se povedlo sport prostřednictvím psích časopisů zpopularizovat a nadchnout poměrně široký okruh lidí. Zájem vzbudila jednak u těch, kteří se z nějakého důvodu nemohou věnovat sportovní kynologii (nevhodné plemeno, pes se bojí střelby...) nebo má jejich pes nějaké zdravotní omezení, které mu brání věnovat se fyzicky náročnějším aktivitám, jako je třeba agility. V roce 2008 se konala první oficiální soutěž, kterou přijel posuzovat pan Kurzbauer z Rakouska. Ještě v témže roce klub uspořádal první mistrovství ČR a v roce 2009 jsme vyslali první českou reprezentaci na mistrovství světa.

Jaký pes je vhodný?

Obedience se snaží nediskriminovat žádné psí plemeno. Rozhodčí musí při hodnocení brát zřetel na to, jaký pes soutěží. Zohledňuje se nejen rasa, ale i celkový dojem z pejska. Jestliže celou dobu pracuje stejnou rychlostí a je vidět, že ho cvičení baví, není důvod mu brát zbytečné body. Je jasné, že čivava nemůže běžet stejně rychle jako border kolie, ale pokud čivava běží na svoje možnosti rychle, dá jí rozhodčí více bodů než průměrně rychle běžící border kolii. Proto se často stane, že taková čivava nebo jorkšířský teriér porazí workoholického belgického ovčáka malinoise. Soutěže jsou volně přístupné i křížencům a psům bez průkazu původu, ti mohou závodit i na mistrovství republiky. Zatím jim ale není umožněno účastnit se mistrovství světa.

Obedience klade větší nároky na psychiku psa než na jeho fyzickou kondici, proto se tomuto sportu mohou úspěšně věnovat i pejskové se zdravotními potížemi (např. dysplazie kyčelního kloubu) či psi, kteří se nemohou plně věnovat sportovní kynologii (nemají na to výšku či mají problém s tréninkem obrany). Součástí soutěží obedience není střelba, což dává šanci i týmům s tímto problémem. Je však na psovodovi, aby zvážil, zda pes obtížné prostředí soutěže zvládne. Zátěž na psychiku tedy k obedienci předurčuje povahově vyrovnané a dostatečně socializované psy, plemeno či věk tolik nehraje roli. Každý pes je ale jiný a trénink se tomu musí přizpůsobit.

Pokud si vybíráte štěňátko nebo již dospělého psa cíleně pro tento sport, musíte si uvědomit, jaké nároky na něj v budoucnu budou klade-ny. Soutěže obedience probíhají občas i ve velkých výstavních halách, kde na psy působí velké množství rozptylujících podnětů. Je proto dobré vybrat sebejistého, vyrovnaného jedince, který má zájem o hru. Mnohem větší roli však hraje výchova a raná socializace. Je důležité malé štěňátko seznamovat s rušným prostředím, umožnit mu kontakt s jinými psy a trávit s ním co nejvíce času společnými hrami. Snažte se vybudovat si se svým psem co nejlepší vztah. Pokud vám pejsek věří, bude po vašem boku sebejistější a jen tak něco ho nerozhází.

Štěně a obedience

Pokud si pořídíte malé štěňátko a chcete se s ním věnovat obedienci, musíte postupovat s ohledem na jeho věk. S tréninkem můžete začít už od chvíle, kdy si ho přinesete domů, ale nemyslím tím trénink v pravém slova smyslu. Učte ho pomocí her a odměn. Začít můžete přivoláním, což je vůbec nejdůležitější cvik v životě psa. Podporujte ho v každém kontaktu s vámi. V tomto věku je totiž důležitější než množství povelů navázat vzájemný vztah. Není důvod při výcviku někam spěchat a chtít, aby měl tříměsíční prcek brilantní chůzi u nohy, nebo rozlišoval předměty. Nenásilně ho můžete navádět s pomocí pamlsků k noze nebo jej učit správné zaujímání poloh „sedni“, „lehní“, „vstaň“. Také ho můžete seznamovat s aportovací činkou nebo mu házet uzlík a podporovat jej v přinášení. Pokud vám hračku přinese, spíše se se štěňátkem potahejte. Pokud byste mu hračku hned zabavili, nebude tak ochotné vám ji nosit. Důležité je nešetřit pochvalou a často odměňovat. Štěňátko brzy zjistí, že takový výcvik je vlastně ohromná zábava. Na pozitivním vztahu k výcviku se pak snadno staví rychlá a radostná poslušnost.

Proč obedience cvičit?

Obedience je vynikající způsob, jak trávit volný čas se psem. Pokud cvičíte formou hry, je pro vás i psa výcvik velmi zábavný, a navíc svému svěřenci poskytnete vhodné vybití energie, takže ho potom nenapadne vymýšlet nějaké lumpárny. Nenásilně ho naučíte poslouchat i ve složitých situacích nebo mezi jinými psy. Nemusím asi zdůrazňovat, že dobré přivolání dokáže psovi leckdy zachránit život. Výcvik obedience oceníte, i když se věnujete jinému sportu. Neznám kynologický sport, kde by nebylo potřeba, aby se pes uměl dobře soustředit, rychle reagoval a neřešil okolí.

Při tréninku obedience pochopíte, jak váš pejsek uvažuje. Zjistíte, co na něj platí, naučíte se předvídat, jak v které situaci zareaguje. Jak říká moje kamarádka Lada Richterová – *naladíte se na stejnou vlnu*. Díky společně trávenému času se zlepší váš vzájemný vztah a jistě i vaše postavení vůdce smečky.

Co je k obedienci potřeba?

Tréninkový prostor

Velkou výhodou obedience je, že k jejímu tréninku není nutně potřeba specializované cvičiště ani nákladné pomůcky (na rozdíl od agility nebo flyballu). Vystačíte si bohatě s větším pláckem v parku, je však možné trénovat i na opuštěném parkovišti či na posekané louce. Trénink na frekventovaných místech, kudy procházejí lidé, je dokonce žádoucí. Závodní obedienci probíhají většinou ve velkých výstavních halách a toto prostředí je plné rozptylujících podnětů – štěkající psi, povykující děti, potlesk od výstavních kruhů, lidé s voňavými klobásami aj. Připravujte postupně svého pejska, aby se zvládlo, soustředit i za takovýchto podmínek.

Ideální tréninkový prostor je podle mých zkušeností prostorná hala s neklouzavým povrchem a vybavená zrcadly. Ve vyšších třídách již není povoleno při chůzi u nohy dívat se na psa. Zrcadla jsou proto skvělá možnost, jak takovou chůzi natrénovat. Vidíte, co pes dělá, pes si zvyká, že ho pořád nefixujete pohledem, a navíc vidíte, jestli psovi nepomáháte (byť nevědomě) tělem. Pokud nemáte zrovna k dispozici halu se zrcadly, trénujte třeba chůzi u výloh obchodů, které vám zrcadla částečně nahradí.

Velká chyba je chodit trénovat pořád na stejné místo. Ano, v nácviku je takovýto postup dobrý, ale pokud již pes cviky zvládá, měli byste je procvičovat na různých místech a při různých situacích. Mohlo by se vám totiž snadno stát, že špičkový výkon, který je pes ochotný podat na „cvišti“, na závodě v cizím prostředí nepodá ani z poloviny.

Kužely

Typická pomůcka pro obedienci jsou kužely. Používají se při mnoha cvičích a jejich funkce se v závislosti na konkrétním cviku liší. Při vysílání do čtverce v nejvyšší třídě pošle psovod psa nejprve ke kuželu a od něj do čtverce, který je ohraničen páskou a kužely. Setkáte se s ním i při směrovém aportu – psovod od kužele posílá psa pro levou nebo pravou činku. Kužely rovněž představují různé značky. U cviku odkládání psa za chůze kužely ohraničují „blesk“ (OB3), který psovod se psem obchází. Občas se využijí i při přivolání, kdy na jejich úrovni psovod zastavuje psa v běhu.

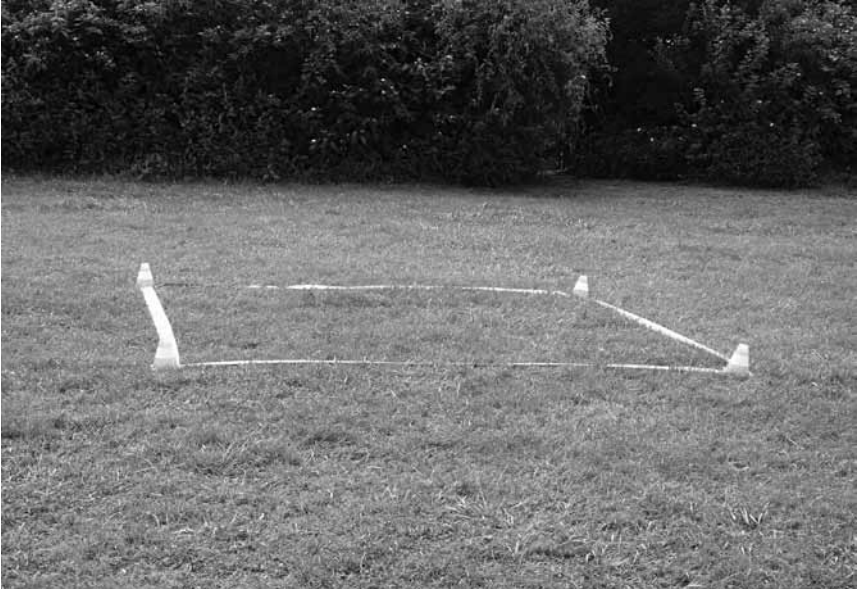
Na začátek vám bohatě stačí pořídit si čtyři kužely, pokud se však proboujete až do elitní třídy OB3, budete jich potřebovat pět kvůli vysílání do čtverce. Kužely by měly být menší, velikost by se měla pohybovat okolo 15–30 cm. Koupit je můžete ve sportovních potřebách, eventuálně v internetových obchodech, které se specializují na obedienci pomůcky.

Pokud zrovna nemáte po ruce kužely, můžete improvizovat. Provizorními kužely mohou být třeba plastové květináče či pet lahve, kterým uříznete dno. Používání „nevšedních“ kuželů doporučuji. Ne na každých závodech musí mít nutně takové kužely, jaké máte doma, obzvláště pak na zahraničních soutěžích. Povoleny jsou třeba i malé polokoule (připomínající mety). Když trénujete jenom s jedním typem kuželů, mohlo by pak vašemu psovi v závodech dělat problém přizpůsobit se jiným.

Čtverec

Čtverec o rozměrech 3 x 3 metry je ohraničen čtyřmi kužely a páskou. Vymezovací pásku speciálně pro obedienci můžete koupit ve specializovaném e-shopu, ale lze použít i širší popruh, který koupíte v každém kutilství. Páska by měla být široká asi okolo deseti centimetrů, aby byla pro psa dostatečně viditelná, i co se týče barvy. Černá páska bude na trávě hůře viditelná než červená. Pokud si pásku vyrábíte sami, nezapomeňte udělat v každém rohu díрку, aby se dala páska upevnit k zemi kolíkem či hřebíkem.

OBEDIENCE

Aportovací činky

Pro obedienci potřebujete celkem čtyři aportovací činky – tři totožné dřevěné činky a jednu kovovou. Velikost činky by měla být úměrná plemeni. V dnešní době trh nabízí spoustu druhů a velikostí činek, jen málo z nich však vyhovuje potřebám obedienci. Ideální je činka s tenkou spojnicí a úzkými bočnicemi. Psovi se v tlamě dobře drží a dává mu jen minimální možnost uchopit ji špatně (za bočnici). Činku pořídíte v chovatelských potřebách nebo si ji lze objednat na internetu, eventuálně ti šikovnější si ji mohou i vyrobit. Nově jsou k sehnání i činky plastové. Trénink s nimi doporučuji, psům se plast překusuje hůře než dřevo, a protože jsou tvrdší, usnadníte přechod na kovovou činku, která se aportuje ve třídě OB3.

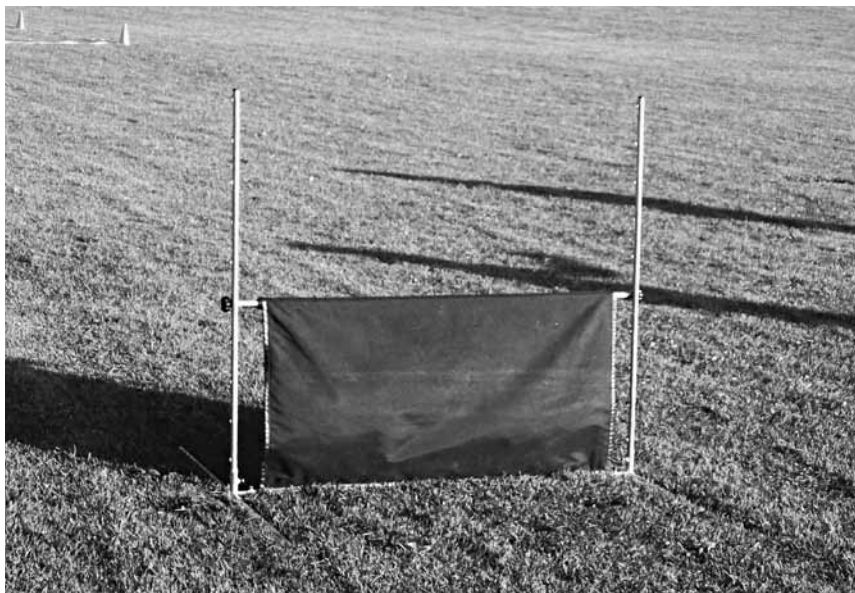
Identifikační dřívka

Ve cviku *Identifikace předmětu* má pes za úkol najít mezi předměty ten, který držel psůvod v ruce, a aportovat jej. Jako předměty se používají tzv. identifikační dřívka, což jsou dřevěné hranoly o rozměrech 2 x 2 x 10 cm. Na trénink jich budete potřebovat hodně, proto doporučuji pořídit sadu alespoň deseti dřívek. Někteří psůvodi dřívka na straně očíslovají, aby si byli jistí, že jim pes přinesl správné. Ze začátku noste jedno dřívko u sebe a zbytek skladujte zavřený například v plastové krabičce nebo v igelitovém sáčku, aby nedocházelo k nechtěnému napachování. Pro manipulaci s těmito „neutrálními dřívky“ jsou ideální grilovací kleště. Dřívka si můžete zakoupit, ale levněji vyjde si je vyrobit.

Pevná překážka

Překážka se využívá při cviku *Aport přes překážku*. Měla by být jeden metr vysoká a jeden metr široká s nastavitelnou výškou po deseti centimetrech. Překážku určenou přímo pro obedienci si můžete objednat, ale dá se trénovat i se skokovou překážkou na agility. Přes tyčku však přehodte deku, abyste vytvořili „plnou překážku“, s kterou se pak pes

OBEDIENCE

setká na závodech. Trénink je možný i na klasické dřevěné překážce pro sportovní kynologii, velikost však musíte přizpůsobit výšce svého psa (zaokrouhlená kohoutková výška psa). Zručnější kutil si takovou překážku může vyrobit i sám.

Vodítko a obojek

Při cvičení používám látkový nebo kožený obojek. Vhodný je i řetízkový obojek nastavený na nestahování. V obediencie se nepoužívají elektrické ani ostnaté obojky. Vodítko použijte krátké, jednoduché, kožené nebo látkové, které není příliš široké. Slouží totiž k tomu, abyste psa vodítkem jenom mírně upozorňovali, ne s ním škubali. Nevhodné je tzv. flexi vodítko. Na některé cviky budete potřebovat vodítko delší. Kupříkladu při počáteční fázi nácviku aportu je ideální pětimetrové stopovací vodítko. Vystačíte si však i s obyčejnou prádelní šňůrou, na niž navážete karabinu.

Instruktor

Není nezbytné obedienci trénovat pod vedením instruktora, nicméně pokud tu možnost máte, doporučuji ji využít. Zkušený instruktor vám v začátcích velmi pomůže, upozorní vás na chyby, které ani sami nevidíte nebo si je neuvědomujete, a může vám poradit s problémem. Na trénincích také často bývá několik týmů a vy se můžete mnohé naučit z pozorování práce ostatních. I pro vašeho psa je to obohacení, protože pracuje v přítomnosti jiných psů, což oceníte nejen na soutěži, ale i v praktickém životě. Pokud ve vašem okolí žádný instruktor není, zkuste se alespoň dohodnout s nějakým kamarádem, že budete trénovat společně. Jak se říká, víc hlav víc ví. Vzájemně na sebe můžete dohlížet, vymýšlet řešení problémů, pomáhat si a upozorňovat toho druhého třeba na nevědomou pomoc tělem. V neposlední řadě jsou tréninky s kamarády mnohem zábavnější, než když cvičíte sami. Občas své tréninky vzájemně natáčejte na video, ze záznamu uvidíte chyby, které při jejich provádění nevnímáte. Záznam slouží hlavně pro pozorování vašich vlastních pohybů. Nezapomínejte, že i vy jste součástí týmu a že i na vaše chování rozhodčí hledí.

Teorie učení

Obedience určitě můžete cvičit i bez hlubšího poznání zákonitostí učení, ale rozhodla jsem se tuto kapitolu zařadit, protože si myslím, že vám v tréninku může pomoci pochopit, proč váš pes dělá tu kterou chybu a jak trénink zefektivnit.

Druhy učení

Je nezpochybnitelným faktem, že jsou zvířata schopná se učit. Jde o přirozenou obranu organismu, bez níž by mnohý živočich v přírodě nedokázal přežít. Učení můžeme definovat jako proces osvojování si poznatků a zkušeností. V základní rovině probíhá stejně u zvířat i u lidí. Popálíme-li se o kamna, dáme si příště pozor. Popálí-li se o kamna pes, příště se jim vyhne. Pozitivní i negativní zkušenosti ovlivňují chování živočichů a vytvářejí u nich reflexy. Bez toho by se nemohli přizpůsobit prostředí, v němž žijí, a nedovedli by se vypořádat s novými situacemi, před které jsou stavěni.

Existuje několik druhů učení, my se budeme zabývat jenom těmi nejzákladnějšími, které se týkají výcviku obedience. Spadá sem *habituace*, *klasické a operantní podmiňování* a *sociální učení*.

Habituace

Habituace je jednoduchý, ale zároveň velmi významný mechanismus učení, s nímž se setkáváme v každodenním životě i my, lidé. Jejím principem je, že se vlastně **učíme** na základě zkušeností **ignorovat** jevy

a podněty, které pro nás nemají význam. Učíme se nevnímat tikot hodi- nek, nereagovat na šum televize atd. Lidé i psi jsou geneticky „naprogramováni“ tak, aby v nich každý nový podnět vyvolal sklon reagovat na něj jako na něco významného.

S habituací se ve výcviku setkáváme poměrně často. Malé štěně v rámci socializace bereme často na frekventovaná místa s velkým množstvím rozptylujících věcí právě proto, aby se naučilo se jich nebát a nereagovat na ně. Později po psovi požadujeme, aby se dovedl soustředit na povely i na cvičišti mezi cizími psy nebo i v naprosto cizím prostředí. Bez habituace by toto nebylo možné, neboť by byla psova pozornost neustále rozptylována.

Pokud je tedy pes určitému podnětu často vystavován, aniž by pro něj měl nějaký význam (např. malé štěně se přestane časem bát zvuku pračky, pokud jej často slyší), a patřičná reakce na něj (zvědavost, strach...) není důvodná, dojde k habituaci a tato reakce otupí. Tento mechanismus má velký význam pro selekci pozornosti, kdy se zvíře plně soustředí na daný úkol/povel a *neřeší* okolí.

Sociální učení

Stejně jako malé děti i u zvířecích mládat se můžeme setkat se sociálním učením. Malá štěňata imitují chování dospělých psů. Při obedienci se metoda imitace příliš nepoužívá, úspěšně se ale aplikuje ve sportovní kynologii při učení štěkání, kdy se na povel nechá štěkat starší pes, a ostatní se přidají. Pokud doma máte staršího psa, co už nějaký výcvik zvládá, můžete to využít při výcviku svého štěňátka. Štěně má tendenci opakovat po starším, takže vám to ulehčí práci třeba při přivolání (štěně přiběhne na povel také, protože vidí, že za to dostal starší pes odměnu). Rovněž může chování staršího psa podpořit sebevědomí. Když se štěně bojí do tunelu, může mu dodat odvahy, pokud půjde starší pes jako první. Někteří trenéři využívají také žárlivost jako motivační pomůcku. Pokud pes nechce spolupracovat, začnou se věnovat jinému psovi a odměňovat ho za správně plněné povely. Je dost možné, že pes začne žárlit a snažit se strhnout pozornost na sebe. Tahle metoda ovšem nefunguje u všech psů, je potřeba zohlednit osobnost konkrétního jedince.